

**„O noapte
furtunoasă“, în
regia lui
Dan Micu**

cu antagonismele sale sociale, astăzi apuse. Textul se menține în sfera interesului prin bogăția tipologică, prin diversitatea caracterelor și prin tușele realist-critice. Eroina, Böske, acceptă să devină soția bogatului proprietar Komaromi Boldizsár, pentru a-și salva iubitul, pe Tar Miska, fugit de pe moșie spre a-și căuta libertatea și norocul. Boldizsár își copleșește soția cu daruri și bani, motiv pentru care intră în conflict cu propriile sale rude scăpătate. După cîțiva ani, Miska se întoarce, tot atît de sărac cum a plecat, propunînd fostei sale iubite să-i devină amantă. Böske nu acceptă, ba, mai mult, aduce la cunoștința întregii suflări a satului jignitoare propunere. Dar nici cu Boldizsár nu poate rămîne, pentru că sufletul ei curat tînjește după adevărata dragoste.

În regia aceluiași Sik Ferenc, spectacolul combină procedee naturaliste cu o simbolistică simplistă (apariția bocitoarelor, prezența lui Miska în memoria iubitei), dar, în același timp, oferă unor actori posibilități de afirmare, într-un larg registru interpretativ. I-am reținut pe Bartal Zsuzsa (Böske) și pe Fekete Tibór (Boldizsár), dar și pe Fekete Ferenc (Miska), Blasko Balázs (Primarul), Losonczy Ariel (Mama), Demjen Gyöngyvér (Doamna Ladanyi), Károly Anna (Manci), alături de Bakody József, Rupnik Károly, Czegledy Sándor. Spațiul de joc e generos (decor : Neogrădi Antál), iar costumele (Gyarmathy Agnes) sugerează mediul și epoca; din păcate, muzica (Dékány Endre) este un ciudat amestec de stiluri, nemotivat în spectacol.

G. DRAGOMIRESCU

**• „O noapte furtunoasă“
de I. L. Caragiale**

Acest al treilea spectacol, din cadrul turneului Teatrului „Petőfi“ din Veszprém, se prezenta spectatorilor din țara noastră aureolat de o distincție prestigioasă premiul criticii maghiare, acordat în primul rînd regizorului Dan Micu, dar și actorilor Hőgye Zsuzánna și Sas-halami József, interpreții rolurilor Veta și Spiridon. Un motiv în plus de interes era că spectacolul însemna primul contact scenic al lui Dan Micu cu operele majore ale creației caragialeene (mai montase doar un spectacol-coupé la „Bulandra“). Întreprinderea se anunța cu atît mai dificilă, cu cît regizorul lucrase în condițiile speciale ale repetițiilor într-o limbă străină. Rezultatul a fost o reușită dincolo de orice așteptări; un spectacol absolut captivant, debordînd de umor de bună calitate, exploatînd cu atenție filonul satiric al capodoperei. Un spectacol care a pus în evidență atît bravura actoricească a colectivului din Veszprém, cît și aderența lui Dan Micu la comedia robustă, cu multă invenție vizuală și, totodată — poate, nota cea mai importantă —, cu un respect desăvîrșit pentru spiritul teatrului lui Caragiale, pentru tot ce înseamnă el înrudire a risului cu plînsul. Să consemnăm și contribuția la acest succes a unui alt om de teatru român, scenograful Dragoș Georgescu, creator al unei imagini scenice savuroase, ea însăși argument perpetuu al gagurilor.

Dinu KIVU